

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce: J. Z., zastoupený Mgr. Miroslavem Krutinou, advokátem se sídlem Ostrovského 3, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy, odbor silniční dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2003, č. j. 98/2003-110-TAXI/2, ve věci uložení pokuty za nedodržení podmínek pro provozování taxislužby, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2006, č. j. 8 Ca 117/2004 – 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného pravomocného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva dopravy, odboru silniční dopravy (dále jen „odvolací orgán“), ze dne 21. 11. 2003, č. j. 98/2003-110-TAXI/2. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravy – dopravního úřadu (dále jen „dopravní úřad“), ze dne 28. 7. 2003, č. j. MHMP-63364/2003/DOP-03/Mo-R, kterým byla stěžovateli uložena pokuta ve výši

300 000 Kč za naplnění skutkové podstaty správního deliktu stanoveného v § 35 odst. 3 písm. i) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „silniční zákon“), tj. nedodržení podmínek pro provozování taxislužby stanovených tímto zákonem. Konkrétně se v daném případě jednalo o porušení ustanovení § 21 odst. 2 a 3 silničního zákona a § 15 odst. 1 vyhlášky č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě, ve znění účinném pro posuzovanou věc, když stěžovatel jako provozovatel taxislužby dne 12. 12. 2002 nezajistil, aby jako řidič vozidla taxislužby tovární značky Ford Scorpio, modré barvy, evid. číslo vozidla taxislužby xxx, po ukončení jízdy v Praze z Malého nám. do Myslíkovy ulice, vydal cestujícím stvrzenku z taxamtru doplněnou o předepsané údaje.

Napadeným rozsudkem městský soud shledal žalobu jako nedůvodnou a podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ji zamítl. Konstatoval přitom, že oba správní orgány, tj. dopravní úřad i odvolací orgán, vycházely ze zjištění učiněných při provedené kontrole a k dokazování použily ve smyslu ustanovení § 34 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, výpověď externích spolupracovníků, zaznamenanou ve zprávě o provedené jízdě ze dne 13. 12. 2002, což v daném případě považuje za dostatečné pro uložení pokuty s tím, že při úvaze o její výši nedošlo k vybočení z mezí správního uvážení stanovených silničním zákonem a uložená pokuta není nepřiměřená. Tvrzení žalobce – stěžovatele – o tom, že po uskutečnění jízdy stvrzenka nemohla být řádně vydána proto, že zákazníci okamžitě po dojezdu vozidlo opustili a zcela zjevně žádnou stvrzenku přijmout nechtěli, ani o to nežádali, považoval městský soud za nevěrohodné.

V kasační stížnosti uplatnil stěžovatel zákonný důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., jehož naplnění spatřuje v tom, že jediným důkazem tvrzeného porušení právních norem z jeho strany byly svědecké výpovědi. Jak dotčené správní orgány (dopravní úřad a odvolací orgán), tak následně městský soud, totiž vzaly za prokázaný stav tvrzený externími pracovníky dopravního úřadu a naopak výpověď stěžovatele považovaly za nedůvěryhodnou. Předmětná věc tedy byla hodnocena na základě uvážení důvěryhodnosti dvou výpovědí zákazníků stěžovatele na straně jedné a výpovědi stěžovatele na straně druhé, kdy se dopravní úřad zcela přiklonil k výpovědím zákazníků stěžovatele, tj. svých externích pracovníků. Ti si přitom daný důkaz mohli zajistit jinou, přesvědčivější formou, např. pomocí nahrávacího zařízení či přivolání policejního orgánu. Stěžovatel je proto toho názoru, že rozhodnutí dopravního úřadu, potvrzené následně odvolacím orgánem, jakož i napadeným rozsudkem městského soudu, vychází pouze z úvah, které nemají oporu ve správním spisu. Nedostatek důkazních prostředků, které by prokazovaly protiprávní jednání stěžovatele, tak byl nahrazen úvahami o věrohodnosti výpovědí. Nadto stěžovatel uvedl, že i v případě, že dopravní úřad způsobem výše uvedeným dovodil jeho protiprávní jednání, má výhrady i k uložené sankci, kterou považuje za zcela nepřiměřenou, a to s ohledem na závažnost a význam jeho údajného protiprávního jednání.

Na základě výše uvedeného stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení. Současně navrhl, aby byl kasační

stížnosti přiznán odkladný účinek, a to z důvodu způsobení nenahraditelné újmy vzhledem k jeho momentální finanční situaci.

Odvolací orgán, jakožto účastník řízení, předložil ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém uvedl, že spisový materiál ve věci pořízený dostatečně prokazuje skutkový stav věci a odůvodňuje tak uložení pokuty. Poukázal přitom na skutečnost, že k dokazování lze použít všech prostředků, jimiž lze zjistit skutkový stav věci a které jsou v souladu s právními předpisy [§ 34 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů]. Vyšel proto při svém rozhodování z písemné zprávy expertních pracovních dopravního úřadu o tom, že jim jako cestujícím stěžovatel nevydal ani na jejich opakovanou žádost doklad o zaplacení jízdného, a to za současného zpochybnění tvrzení stěžovatele o tom, že stvrzenka vydána být nemohla, protože cestující okamžitě po dojezdu vozidlo opustili a zjevně stvrzenku přijmout nechtěli. K výši uložené pokuty odvolací orgán uvedl, že nevydání řádného dokladu o zaplacení jízdného formou výstupu z tiskárny taxamtru je třeba hodnotit jako jedno z nejzávažnějších porušení silničního zákona, jenž se prostřednictvím daných ustanovení snaží zamezit snahám provozovatelů taxislužby o anonymitu při výkonu jejich činnosti, jakož i předražování v taxislužbě. Současně poukázal na skutečnost, že pokuta ve výši 300 000 Kč byla stanovena s ohledem na to, že se jedná o opakované prokázané obdobné protiprávní jednání stěžovatele a že odpovídá závažnosti jeho protiprávního jednání, za nějž lze dle § 35 odst. 3 písm. i) zákona o silniční dopravě uložit pokutu až ve výši 750 000 Kč. Uloženou pokutu proto nepovažuje za nepřiměřenou, když při rozhodování o její výši byla plně vzata v úvahu kritéria stanovená v § 36 odst. 2 silničního zákona, tj. závažnost, význam a doba trvání protiprávního jednání, jakož i rozsah způsobené škody.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývají následující podstatné skutečnosti. Zprávou o provedené jízdě, zpracovanou Ing. J. J. a Mgr. D. P. dne 13. 12. 2002, je zachyceno, že ve čtvrtek dne 12. 12. 2002 asi ve 14.20 hod. byla jmenovanými pracovníky dopravního úřadu provedena zpoplatněná jízda vozidlem tovární značky Ford Scorpio, modré barvy, evid. číslo vozidla taxislužby xxx, a to v Praze z Malého nám. do ulice Myslíkovy. Vozidlo řídil v době kontrolní jízdy stěžovatel, tedy provozovatel taxislužby osobně, přičemž výše jízdného činila 1460 Kč. Na několikerou výzvu po účtence řidič reagoval negativně a po dalším dohadování se na displeji taxamtru natočila celková výše jízdného na 1470 Kč, na jejíž zaplacení se musely obě pracovnice složit, neboť: „...měly z kanceláře k dispozici jen 1000 Kč“. Jak vyplývá z protokolu ze dne 19. 3. 2003, č. 141/2003, o cenové kontrole provedené Magistrátem hlavního města Prahy, odborem daní, poplatků a cen, délka trasy Malé náměstí – Myslíkova ulice přitom činí maximálně 5 km, čemuž odpovídá částka ve výši 155 Kč a nikoli částka 1470 Kč účtovaná stěžovatelem. Na základě toho bylo se stěžovatelem v uvedené věci zahájeno správní řízení, o čemž byl písemně informován přípisem dopravního úřadu ze dne 16. 5. 2003, č. j. MHMP-63364/2003/DOP-O3/Mo-pís, který převzal dne 23. 5. 2003, aniž se jakkoli vyjádřil a rozporoval uvedené skutečnosti či navrhl provedení jiných důkazů. Dopravní úřad tedy vyšel z výše uvedeného a dne 28. 7. 2003 vydal shora citované rozhodnutí, č. j. MHMP-63364/2003/DOP-O3/Mo-R, kterým stěžovateli uložil pokutu ve výši 300 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, které odvolací orgán zamítl a potvrdil rozhodnutí dopravního úřadu s tím, že namísto tvrzení stěžovatele se přiklonil k tvrzení kontrolních pracovníků, jež ve zprávě o provedené jízdě podrobně popsaly průběh

kontrolní jízdy a situaci ohledně placení ceny za přepravu. Pravdivost svých zjištění obě pracovnice potvrdily svými podpisy a odvolací orgán uvedl, že nezná žádné důvody, proč by externí kontrolní pracovnice do zprávy o uskutečněné přepravní službě zaznamenaly nepravdivé skutečnosti. Jako nevěrohodné proto odmítl tvrzení stěžovatele, který ve svém odvolání uvedl, že: *„Příslušná stvrzenka být řádně vydána jednoduše nemohla proto, že zákazníci okamžitě po dojezdu vozidlo opustili a zcela zjevně žádnou stvrzenku přijmout nechtěli, tedy nejen, že o ni nežádali. V takové situaci je fyzicky nemožné jim doklad vnutit.“*

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), zkoumal při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Kasační stížnost byla podána z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž odvolací orgán v žalobou napadeném rozhodnutí, kterým potvrdil rozhodnutí dopravního úřadu, vycházel, nemá oporu ve spisech [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Z obsahu kasační stížnosti lze přitom dovodit, že tuto vadu stěžovatel spatřuje konkrétně v tom, že odvolací orgán namísto dostatečně zjištěného skutkového stavu vycházel pouze z úvah ohledně věrohodnosti výpovědi stěžovatele a výpovědi kontrolních pracovníků dopravního úřadu, které dal přednost. Při hodnocení důvodnosti kasační stížnosti se proto Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda byl skutkový stav zjištěn dostatečně, když odvolací orgán, resp. dopravní úřad, při uložení pokuty vycházel toliko z informací získaných od svých externích kontrolních pracovníků.

Stěžovateli byla uložena pokuta na základě § 35 odst. 3 písm. i) silničního zákona, který v rozhodné době stanovil, že: *„dopravní úřad nebo Ministerstvo dopravy a spojů při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 750 000 Kč dopravci, který nedodržuje podmínky pro provozování taxislužby stanovené tímto zákonem.“*

Nedodržení podmínek pro provozování taxislužby přitom bylo v souzené věci shledáno v porušení § 21 odst. 2 a 3, podle jejichž znění v rozhodné době:

„(2) Provozovatel taxislužby je povinen zajistit, aby řidič při provozování taxislužby používal taxametr podle odstavce 1 a vydal cestujícímu z tiskárny taxametry doklad o zaplacení jízdného.“

(3) Provozovatel taxislužby je povinen zajistit, aby k provozování taxislužby bylo užito pouze vozidel úplně vybavených a označených předepsaným způsobem. Způsob označení a podrobnosti o technických podmínkách provozování taxislužby, zejména podrobnosti o označení vozidla a náležitostech dokladů souvisejících s provozováním taxislužby, stanoví prováděcí předpis.“

Prováděcím předpisem je vyhláška č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, jež v § 15 odst. 1 v rozhodné době stanovila, že: *„Provozovatel taxislužby zajistí, aby řidič ihned po ukončení přepravy přepnul*

taxametr z provozní polohy "OBSAZENO" do provozní polohy "JÍZDNÉ". Výše úhrady za poskytnutou přepravní službu se stanoví výhradně z údajů odečtených po ukončení jízdy ze zobrazovače taxametrů na základě sjednané ceny za přepravu. Provozovatel taxislužby zajistí, aby řidič bez vyzvání vydal cestujícímu doklad o zaplacení jízdného, kterým je výhradně výstup z tiskárny taxametrů ručně doplněný o další údaje stanovené tímto předpisem. Taxametr musí být nastaven na okamžitý automatický tisk dokladu o zaplacení jízdného při přepnutí do provozní polohy "JÍZDNÉ".

Výše citovaná ustanovení tak zakládají odpovědnost provozovatele taxislužby za zajištění dodržování podmínek pro provozování taxislužby, a to za současného stanovení těchto podmínek, včetně výše případné pokuty. Způsob provádění kontroly dodržování podmínek pro provozování taxislužby, konkrétně (pro daný případ rozhodně) provádění kontroly používání taxametrů a vydávání dokladu o zaplacení jízdného, z nich ovšem dovodit nelze. Nicméně s ohledem na povahu taxislužby se jako rozhodná jeví právě činnost kontrolních orgánů na místě samém, tj. provádění kontrolních jízd pověřenými pracovníky, jejichž poznatky potom tvoří skutkový základ pro rozhodnutí o uložení pokuty v případě, že bylo shledáno naplnění skutkové podstaty shora uvedeného správního deliktu. Ostatně tak tomu bylo i v daném případě, kdy kontrolní jízdu provedly externí pracovníci dopravního úřadu a jejich informace, resp. zpráva o kontrolní jízdě zpracovaná dne 13. 12. 2002 byla použita ve správním řízení se stěžovatelem jako rozhodný důkaz potvrzující porušení podmínek pro provozování taxislužby. Tento postup je přitom podle názoru Nejvyššího správního soudu plně souladný s povinností správních orgánů postupovat tak, aby byl zjištěn přesně a úplně skutečný stav věci [§ 3 odst. 4 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů], resp. aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, který s účinností od 1. 1. 2006 nahradil prvně citovaný právní předpis).

V tomto ohledu Nejvyšší správní soud připomíná svoji judikaturu, která se týká problematiky dokazování ve správním řízení a kterou lze mutatis mutandis vztáhnout i na zde posuzovaný případ; podle rozsudku ze dne 16. 2. 2005, č. j. A 6/2003 – 44, publikovaného pod č. 1038/2007 Sb. NSS, www.nssoud.cz, totiž: „*Dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování i ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů, jež je pozitivně právně vyjádřena v § 34 odst. 5 správního řádu. V souladu se zásadou vyšetřovací a zásadou materiální pravdy je povinností správního orgánu zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí (§ 32 odst. 1 správního řádu). Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného.*“

V dané věci byl skutek prokázán na základě zprávy o provedené jízdě zpracované externími pracovníky dopravního úřadu, jejichž tvrzením dal dopravní úřad přednost

před tvrzením stěžovatele, jenž tvrdil skutečnosti opačné, resp. jiné, které se v kontextu všech okolností případu jeví jako nevěrohodné a účelové i Nejvyššímu správnímu soudu.

Zpráva o kontrolní jízdě jistě nepředstavuje nezvratný důkaz. V daném případě však Nejvyšší správní soud ze správního ani soudního spisu nezjistil nic, co by věrohodně zpochybňovalo zjištění postavená na poznatcích externích kontrolních pracovníků dopravního úřadu svědčících tomu, že se stěžovatel dopustil porušení podmínek pro provozování taxislužby stanovených silničním zákonem. Tvrzení stěžovatele o tom, že bylo fyzicky nemožné kontrolním pracovníkům vnutit stvrzenku z taxametrů přitom nemůže obstát nejen jako krajně nevěrohodné, ale také proto, že stěžovatele nezbavilo zákonné povinnosti vystavit z tiskárny taxametrů doklad o zaplacení jízdného, přičemž právě tento doklad jistě mohl kontrolní zjištění vyvrátit nebo alespoň vážně zpochybnit. Nemožnost doklad o zaplacení jízdného fyzicky předat zákazníkovi – cestujícímu – je totiž jedna věc, která se v praxi jistě může stát a stává, ale druhá věc je existence zákonného ustanovení o povinném tisku dokladu z taxametrů, který slouží nejen k ochraně zákazníků před předražením jízdného, ale i k daňové evidenci provozovatele taxislužby. Taxametr ve vozidle proto musí být nastaven na okamžitý automatický tisk dokladu o zaplacení jízdného při přepnutí do provozní polohy "JÍZDNÉ", do níž je řidič povinen přepnout taxametr z provozní polohy "OBSAZENO" ihned po ukončení přepravy. Pokud však řidič vozidla nepřepne taxametr z provozní polohy „OBSAZENO“ do provozní polohy „JÍZDNÉ“, nedojde k uložení dat do paměťové jednotky taxametrů a tudíž přepravní služba není nikde zaznamenána. Lze tedy shrnout, že ačkoli měl stěžovatel povinnost vystavit z tiskárny taxametrů doklad o zaplacení jízdného a mohl tento doklad využít v rámci správního řízení při obhajobě svých tvrzení, neučinil tak, což ve svém důsledku pravdivost jeho tvrzení zásadním způsobem oslabuje.

Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem proto nelze akceptovat stěžovatelovu námitku směřující proti tomu, že nebyl skutkový stav zjištěn dostatečně, když odvolací orgán, resp. dopravní úřad při uložení pokuty vycházel z informací získaných od svých externích kontrolních pracovníků. I takovýto důkaz, není-li zpochybněn důkazy jinými, může být dostatečným podkladem pro zjištění skutkového stavu věci; vzhledem k povaze taxislužby totiž často ani jiné důkazy o používání taxametrů a vydávání dokladu o zaplacení jízdného nebude možno opatřit, neboť jednání, které se odehrává ve vozidle samotném, není přítomen nikdo jiný než řidič taxi a cestující. Rozhodnutí správního orgánu o uložení sankce provozovateli taxislužby za porušení podmínek pro provozování taxislužby stanovených silničním zákonem tedy nelze bez dalšího označit za nezákonné z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci jen proto, že skutková zjištění správního orgánu vycházejí v zásadě pouze ze svědectví externích spolupracovníků kontrolujícího orgánu, kteří uskutečnili kontrolovanou jízdu vozidlem taxislužby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005 – 81, publikovaný pod č. 1083/2007 Sb. NSS, www.nssoud.cz).

Co se týče námitky, že uložená pokuta ve výši 300 000 Kč je s ohledem na závažnost a význam protiprávního jednání zcela nepřiměřená, odkazuje v tomto směru Nejvyšší správní soud na vyjádření odvolacího orgánu, podle kterého je třeba nevydání řádného dokladu o zaplacení jízdného formou výstupu z tiskárny taxametrů hodnotit jako jedno

z nejzávažnějších porušení silničního zákona, který se prostřednictvím daných ustanovení snaží zamezit snahám provozovatelů taxislužby o anonymitu při výkonu jejich činnosti, jakož i předražování v taxislužbě. Ostatně je všeobecně známo, že nevydávání dokladu z taxametry jde ruku v ruce s předražováním, kterého se provozovatelé taxislužby, zejména v Praze jako významném centru turistického ruchu, dopouštějí a kterému se proto předmětná právní úprava snaží zabránit prostřednictvím správní sankce ve formě pokuty, kterou lze uložit až do výše 750 000 Kč. Za dané situace, kdy se na straně stěžovatele navíc jedná o opakované porušení podmínek pro provozování taxislužby, a s přihlédnutím k mnohonásobnému předražení jízdného v daném případě, tudíž nelze souhlasit s nepřiměřeností uložené pokuty, jejíž výše se pohybuje v dolní polovině zákonem stanovené sazby.

S ohledem na výše vyslovené závěry tedy byla kasační stížnost shledána nedůvodnou a Nejvyšší správní soud ji proto podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. Stěžovatel podal současně s kasační stížností návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. S ohledem na rozhodnutí ve věci samé Nejvyšší správní soud nerozhodoval již o žádosti o přiznání odkladného účinku.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, odvolacímu orgánu náklady řízení nad rámec jeho činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2008

JUDr. Radan Malík
předseda senátu